

Arrest

nr. 314 523 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 24 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 30 augustus 2023, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban naar aanleiding van een poging tot gedwongen rekrutering en de voormalige werkzaamheden van zijn vader als leerkracht. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 289 144 van 23 mei 2023. Verder oordeelde de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de machtsovername door de taliban een impact had op zijn nood aan internationale bescherming; gelet op zijn individuele omstandigheden niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen; verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren; en er in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Kunduz, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven. Hij herhaalt dat zijn vader als leerkracht werkte. Na de val van de overheid zou hij een waarschuwing hebben ontvangen van de taliban dat hij met zijn werk moest stoppen. Verzoeker stelt dat zijn vader hierdoor in juli 2023 door de taliban werd ontvoerd uit de school en hij gedurende drie nachten werd vastgehouden en mishandeld. Het ziekenhuis lichtte zijn familie in dat hij was opgenomen. Gezien hij de oudste zoon is, vermoedt verzoeker dat de problemen van zijn vader ook reflecteren op hem. Verzoeker herhaalt tevens dat de taliban hem probeerde te rekruteren. Ook stelt verzoeker dat zijn broer reeds vermoord was toen hij aankwam in België. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij ook een vrees heeft voor Daesh.

Ter ondersteuning van zijn huidige verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: documenten van het ziekenhuis betreffende zijn vader; foto's van zijn vader in het ziekenhuis; brieven over de problemen van zijn vader; zijn medisch dossier uit België.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker wat betreft de problemen die zijn vader zou hebben gehad omdat hij als leerkracht werkte, louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De ongeloofwaardigheid van deze verklaarde vervolgingsfeiten worden versterkt door de tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen die verzoeker hierover heden aflegt. Zo staat de huidige bewering dat zijn vader in juni/juli 2023 vanuit de school werd meegenomen (verklaring volgend verzoek 7 augustus 2023, punt 17) haaks op zijn eerdere verklaringen dat zijn vader reeds jarenlang – rond 2018-2019 – gestopt was met zijn werk als leerkracht omwille van de bedreigingen door de taliban (NPO 4 oktober 2022, p. 9). De bewering dat hij recent dan toch nog zou zijn meegenomen door de taliban om hem aan te manen te stoppen met zijn werk houdt dan ook geen steek. Tevens is het niet aannemelijk dat zijn vader een maand na de overname van het land door de taliban – in augustus 2021 – een waarschuwing kreeg om te stoppen met zijn werk als leerkracht, om dan pas twee jaar later, in juli 2023, te worden meegenomen door de taliban omdat hij niet geluisterd zou hebben naar hun eis te stoppen met zijn werk (verklaring volgend verzoek, punt 17). In zijn vorig beschermingsverzoek gaf verzoeker overigens aan dat zijn vader reeds een brief had gekregen van de taliban toen hij startte op de tweede school in 2018 of 2019 (NPO, p. 9, 12). De vaststelling dat verzoeker dan

nu stelt dat de waarschuwing pas een maand na de machtsovername kwam, is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

De documenten die verzoeker neerlegt ter staving van de problemen van zijn vader kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

De vrees die verzoeker aanhaalt ten opzichte van Daesh haalde hij niet aan in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij eerder al problemen kende met Daesh zodat deze vrees louter hypothetisch is en verder op geen enkele wijze weet te staven.

Betreffende zijn broer stelt de commissaris-generaal vast dat hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, maar verder geen nieuw licht werpt op hetgeen de Raad hierover in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek heeft geoordeeld.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Hij komt in wezen niet verder dan het volharden in zijn asielmotieven, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder verder enig concreet verweer te voeren. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk dienstig worden geacht en ontkracht of weerlegt dan ook niet voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Door voorts louter te verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten en de aangaande bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, slaagt verzoeker er evenmin in de pertinente vaststellingen omtrent deze documenten te ontkrachten of te weerleggen.

Uit de documenten en foto's uit het ziekenhuis kan vooreerst niets worden afgeleid over de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld en wat zijn eventueel verwantschap tot verzoeker is. Los daarvan kan er evenmin iets uit worden afgeleid aangaande waar en in welke omstandigheden de verwondingen zouden zijn opgelopen, laat staan dat deze verband houden met verzoeker persoonlijk.

De brieven omtrent de problemen van zijn vader kunnen door eender wie zijn opgesteld die eender wat verklaren. Ze zijn niet afkomstig van een objectieve bron en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken. Om deze redenen kan aan zulke brieven dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekers medisch dossier uit België heeft voorts geen betrekking op zijn problemen in Afghanistan en werpt geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers vorig beschermingsverzoek, met name verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen over het werk van zijn vader als leerkracht en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en heel beperkte bewijswaarde van de stukken die hij heden voorlegt, zijn deze stukken, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van relaas.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hem niet verweten kan worden te lang te hebben gewacht om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, stelt de Raad vast dat dit geen betrekking heeft op een motief van de bestreden beslissing. Nergens wordt hem dit verweten. Verzoekers betoog hierover is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 31 januari 2024 de aandacht vestigt op zijn verblijf in Europa, zijn tewerkstelling(en) hier en de vriendenkring die hij in België heeft opgebouwd waardoor hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden door de taliban te worden vervolgd, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 289 144 van 23 mei 2023 oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer. Evenmin maakte verzoeker aannemelijk dat hij niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België/Europa kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Ook de verwijzing in de aanvullende nota van 31 januari 2024 naar zijn tewerkstelling en de vriendenkring die hij in België heeft opgebouwd, volstaat daartoe niet, te meer hiervan geen bewijsstukken worden voorgelegd. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien. Verzoeker maakt louter op basis van zijn verblijf, tewerkstelling en vriendenkring in Europa niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd.

Verzoeker toont met een enkele verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zijn tewerkstelling en vriendenkring aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Waar hij in voorliggend verzoekschrift erop wijst dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting, bemerkt de Raad dat verzoeker dit betoog reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn eerste weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 289 144 van 23 mei 2023 heeft de Raad dit betoog reeds beoordeeld.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden blijken in casu geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maak dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad hierover, nog steeds gehandhaafd.

8. Door voorts louter de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan te kaarten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing die hiermee verband houden en de eerder gedane analyse van de Raad in zijn arrest nr. 289 144, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban. Dit wordt ook bevestigd in de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 289 144 dat het geweld in de provincie Kunduz geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verwerende partij, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Door verder louter te verwijzen naar reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker evenmin informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. De loutere omstandigheid dat verzoeker al enkele jaren uit Afghanistan is vertrokken, dat hij afkomstig is uit Kunduz, dat hij een beperkte scholing heeft gekregen en dat hij alleen dient terug te reizen, betekent nog niet dat hij niet de nodige maturiteit en redzaamheid zou hebben om gevaarlijke situaties in te schatten of dat hij minder weerbaar zou zijn om zich in veiligheid te brengen indien nodig of dat hij om die reden als kwetsbaar kan worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz. Wat betreft de verwijzing naar de (toegeschreven) verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in de voorgaande punten en het arrest nr. 289 144. De door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, de provincie Kunduz, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor hij, in vergelijking met een ander persoon, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer

ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1626 staat onder eed en tolkt Pashtou – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij voldoende stukken heeft bijgebracht om aan te tonen dat zijn zaak bijzondere aandacht behoeft. Hij is hier toegekomen als niet-begeleide minderjarige en is een tijdlang dakloos geweest. Hierdoor werd hij begeleid door de vzw Oranjehuis en via deze vzw is hij het gezicht geworden van een lopende campagne van Welzijnszorg, wat maakt dat hij momenteel “overal zichtbaar” is. Verzoeker licht toe dat hij analfabeet was, maar nu nog steeds naar school gaat en een opleiding carrosserie volgt. Hij heeft al vele jaren in België doorgebracht en dus ruim de tijd gehad om zich aan te passen aan het leven alhier en vraagt de Raad om hiermee rekening te houden in zijn beraad. Verder bevraagd door de voorzitter deelt verzoeker mee dat hij momenteel naar school gaat in Kortrijk. Gevraagd welke moeilijkheden hij vreest bij terugkeer, stelt verzoeker dat naar school gaan problemen zou opleveren, dat er in Afghanistan een streng regime van kracht is waaronder hij niet meer zou kunnen leven aangezien hij in België is toegekomen als minderjarige, zodat hij bij terugkeer “honderd procent zeker” geen leven meer zou hebben. Waar de voorzitter vraagt waarom naar school gaan problemen zou opleveren, antwoordt verzoeker dat hij nooit heeft geleerd om Pashtou te lezen of te schrijven, terwijl hij hier Nederlands leert. In Afghanistan zou dit niet mogelijk zijn en verzoeker benadrukt opnieuw dat er een heel streng regime van kracht is. Hier in België geniet hij daarentegen vrijheid, kan hij gaan werken, lessen volgen, discotheken bezoeken en omgaan met zowel jongens als meisjes. Gevraagd of hij nu werkt of alleen les volgt, antwoordt verzoeker dat hij nu alleen naar school gaat, maar dit voorheen heeft gecombineerd met werk. Hij gaat naar school van maandag tot vrijdag en zit nu in het vijfde middelbaar. Gevraagd of hij nog contact heeft met zijn familie, antwoordt verzoeker dat hij niet met zijn vader kan spreken, maar wel met zijn moeder. Hij licht toe dat zijn vader “slagen heeft gekregen”, in een ziekenhuis heeft gelegen en daarna, inmiddels vier à vijf maanden geleden, is gevlucht. Verzoeker heeft geen idee waar naartoe (Iran, Pakistan?). Zijn moeder stelt het goed; verzoeker stuurt haar geen geld toe. In België gaat verzoeker naar school, naar de gym, speelt hij volleybal met vrienden en heeft hij zich ingeschreven voor bokstrainingen. Hij heeft vrienden via de school en ook andere, Afghaanse, vrienden. Verzoeker vraagt de Raad om “een goede beslissing”: hij heeft al veel meegemaakt, is dakloos geweest en wil hier een mooie toekomst.”

5. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat de richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt 62).

Elk arrest van het Hof van Justitie, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd dat reeds van kracht was op het tijdstip waarop een vorig verzoek werd beslist, vormt een nieuw element in de zin van de artikelen 33, lid 2, onder d) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen, indien het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Dit kan het geval zijn zelfs wanneer de verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet naar het bestaan van dat arrest heeft verwezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, A.A. tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), pt. 54 en 48).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Wanneer aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een volgend verzoek is voldaan, moet dit verzoek – zoals artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 verduidelijkt – ten gronde worden onderzocht overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, dat de fundamentele beginselen en waarborgen bevat die van toepassing zijn op verzoeken om internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 38).

Wanneer uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van een volgend verzoek, mag dit niet worden beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen of bevindingen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan zijn aangevoerd, maar moet rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen die de verzoeker overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, - zoals omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet -, tot staving van dat volgende verzoek heeft aangevoerd, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming dat definitief werd afgewezen (HvJ 13 juni 2024, C-563/22, *SN, LN tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 42-58).

8. Verzoeker heeft op 16 mei 2024 een tweede aanvullende nota zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij hij volgende stukken voegt:

- stukken met betrekking tot een campagne van Welzijnszorg waarvan hij van de gezichten is;
- stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling;
- schoolattesten;
- brief en identiteitskaart van zijn vader;
- referentiebrieven;
- een sfeerfoto.

Verzoeker voert zowel in de tweede aanvullende nota als ter terechtzitting aan, en voerde dit ook reeds aan in het verzoekschrift, dat hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gepercipieerd als verwesterd.

9. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofs-overtuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum*

internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, pt. 44, en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, pt. 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 21 september 2023, C-151/22, 21 september 2023, pt. 34). Krachtens artikel 10, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Het Hof oordeelde tevens dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn maar kan in voorkomend geval ook worden opgevat als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, pt. 51-52). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging op grond van religieuze of politieke overtuigingen.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

10. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen*

Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode van juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media- netwerken maar luisteren zij ook mee met

telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor norm-overschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij doet niet anders besluiten.

11. Op 6 december 2022 nam de verwerende partij, in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, een beslissing waarbij verzoeker internationale bescherming werd geweigerd, hetgeen werd bevestigd door de Raad in een arrest van 23 mei 2023 met nummer 289 144. Er werd toen geoordeeld dat gelet op verzoekers toenmalige individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding niet kon worden aangenomen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat hij in het kader van onderhavig tweede beschermingsverzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113).

Vooreerst wordt opgemerkt dat bovenstaande analyse in punt 10 onder meer is gebaseerd op landenrapporten, waaronder de EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023 en de COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, die niet voorlagen op het ogenblik van het arrest nr. 289 144 van de Raad inzake het eerste beschermingsverzoek. Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat het talibanbeleid sindsdien verder is geëvolueerd en verscherpt.

Daarnaast moet verzoekers huidige persoonlijke situatie in acht worden genomen. Zijn individuele omstandigheden kunnen immers sinds voormeld arrest nr. 289 144 zijn geëvolueerd en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het voormeld arrest, hetgeen een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. In casu wordt er op basis van de verzoekers verklaringen ter terechtzitting alsook op basis van de bijkomende documenten die hij neerlegt bij de tweede aanvullende nota vastgesteld dat er heden niet te veronachtzamen nieuwe elementen voorliggen die relevant zijn in het kader van een risico-analyse omwille van een toegeschreven verwestering of toegeschreven normoverschrijding.

Bijgevolg houdt de Raad in deze rekening met de evolutie van het talibanbeleid in Afghanistan alsook met elementen inzake verzoekers individuele situatie die aan het licht zijn gekomen sinds het voormeld arrest nr. 289 144, waarbij deze nieuwe elementen tevens moeten worden beoordeeld in het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de vervolgingsgronden 'politieke overtuiging' en 'behoren tot een specifieke sociale groep' en de relevantie van arresten van het Hof als nieuwe elementen in de zin van de artikelen 33, lid 1, onder a) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU, daar deze rechtspraak van het Hof eveneens dateert van na het arrest nr. 289 144.

Hierbij wordt in herinnering gebracht dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet beperkt tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de huidige individuele omstandigheden van de verzoeker.

12. In casu heeft verzoeker Afghanistan verlaten op vijftienjarige leeftijd en hij is vier tot vijf maanden later als niet-begeleide minderjarige in België aangekomen toen hij zestien jaar oud was. Verzoeker is vertrokken in de zeven of achtste maand van 2020 en dus voor de machtsvername door de taliban.

Bij aankomst in België diende hij op 22 februari 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in en kreeg hij toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen.

Momenteel is verzoeker negentien jaar oud, is hij langer dan vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij inmiddels ook bijna vier jaar in België.

In de mate dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan in juli/augustus 2020 opgroeide in de Afgaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsvername door de taliban en als vijftienjarige daar deels door was gevormd, heeft hij heden echter ook een significante periode in zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, in Europa doorgebracht. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België speelde een groot deel van verzoekers puberteit en adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, zich af in België, een geseculariseerde samenleving.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift, verzoekers aanvullende nota's en de verklaringen ter terechtzitting, wat volgt.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België een alfabetiseringstraject alsook OKAN-onderwijs gevolgd en was gestart met de opleiding "*Voorbewerker carrosserie*" in een duaal leertraject.

Verzoeker legt verschillende loonfiches voor waaruit blijkt dat hij in 2021, 2022 en 2023 tewerkgesteld was als student in het kader van uitzendarbeid. Hij voegt zijn curriculum vitae toe, waaruit blijkt dat hij zowel in de logistiek als in de distributie heeft gewerkt, alsook in een koekjesfabriek, een vleesbedrijf en een metaalbedrijf.

Verzoekster verklaart terechtzitting dat hij nu alleen naar school gaat, maar deze scholing voorheen heeft gecombineerd met werk. Hij gaat naar school van maandag tot vrijdag en zit nu in het vijfde middelbaar.

Zijn klastitularis en coördinator van de OKAN-klas verklaren in een brief van 12 juni 2023 dat verzoeker startte als analfabeet in juni 2022 en daarna zijn traject kon vervolgen in OKAN waar hij mooie resultaten haalde. Hij wordt beschreven als leergierig en ijverig. Zij getuigen dat verzoeker ondanks de onzekerheid gemotiveerd blijft om zich te integreren.

Ook zijn leerkracht en vervolgschoolcoach binnen het OKAN-team getuigen in een brief van 11 juli 2023 van zijn doorzettingsvermogen om te leren lezen en schrijven, alsook zijn plichtsbesef en verantwoordelijkheid. In brieven van 28 augustus 2023 en 25 september 2023 beamen zijn klastitularis en een leerkracht OKAN het voorgaande.

Een leerkracht geeft in een brief van 31 augustus 2023 aan dat verzoeker in het begin weinig voeling had met schoolse en maatschappelijke regels en structuren waardoor de cultuurclash overweldigend was. Hij stond evenwel open voor feedback en bijsturing. Tevens blijkt dat verzoeker in januari 2022 bewust koos voor een andere OKAN-school met meer diversiteit en minder Pashtou; het stoorde hem immers dat in zijn oude OKAN-school veel Afghanen zaten. Verzoeker kookte vaak in het opvang-centrum en ziet voor zichzelf een toekomst als carrossier.

Een medewerkster van het Rode Kruis omschrijft verzoeker in een brief van 19 september 2023 als "*openminded*". Ook zij vermeldt dat verzoeker overstapte naar een andere OKAN-school omdat hij nood had aan een omgeving waarbij hij zich beter kon integreren in de Belgische maatschappij. Door die overstap verbreedde hij zijn taalkennis en schoolse vaardigheden, breidde hij zijn netwerk uit en probeerde hij zich te integreren bij zijn Belgische vrienden en klasgenoten.

In een brief van 7 mei 2024 schrijft een leerkracht van het Centrum Leren en Werken dat verzoeker verwesterd is daar hij openstaat voor iedereen, alle godsdiensten en voor vrije meningsuiting.

Zijn voormalige voogd geeft in een brief van 8 mei 2024 aan dat verzoeker nooit aanleiding heeft gegeven tot negatieve berichten, hij zeer behulpzaam is, zijn resultaten meer dan behoorlijk waren en hij in zijn vrije tijd steeds werkte. Dit wordt in beaamd in een ongedateerde brief van een leerkracht.

Een medewerkster van het opvangcentrum vertelt in een brief van 10 mei 2024 dat verzoeker steeds een voorbeeldig gedrag vertoonde. Zij beschrijft dat verzoeker na een eerste schooljaar aanvoelde dat hij onvoldoende kon evolueren omdat zijn klasgenoten voornamelijk Afghanen waren en hij hierdoor onvoldoende zijn Nederlands kon oefenen. Hij stoorde zich aan de afleiding en het negatief gedrag van zijn klasgenoten, waarop hij veranderde van OKAN-school. Ze geeft aan hoe verzoeker meteen begon te werken zodra hij een werktoelating had en hij werkte op elk vrij moment, zoals in een restaurant waar hij graag was gezien omwille van zijn werkethiek. Verzoeker liep zijn oproepingsbrief voor een zitting bij de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek mis; iets waar hij zich enorm schuldig over voelt. Na afwijzing van het eerste beschermingsverzoek, verloor verzoeker zijn plaats in het opvang-centrum en was hij gedwongen in dakloosheid te leven; hij sliep op straat of in parken. Hij contacteerde de briefschrijfster, niet voor opvang, maar wel om hem te helpen bij het inschrijven in een school in Kortrijk.

De directeur van het Centrum Leren en Werken stipt in een brief van 13 mei 2024 aan dat verzoeker ondanks zijn moeilijke situatie er alles aan doet om zoveel mogelijk naar school te komen, hoewel hij in de winterperiode minder aanwezig was daar hij toen geen onderdak had en in parken sliep. De directeur geeft aan dat verzoeker goed geïntegreerd is op school en dat zijn basisattitudes positief zijn. Hij is er graag gezien. Sinds verzoeker onderdak kreeg via Future Proof, zien ze hem vaker op school en zijn ze ervan overtuigd dat hij gekwalificeerd kan afstuderen. Zijn leerlingenbegeleider vertelt in een ongedateerde brief dat verzoeker in september startte met een opleiding carrosserie maar het zeer moeilijk had daar hij meestal in een park en soms bij vrienden sliep, wat een slechte invloed had op zijn fysieke en mentale gezondheid. Desondanks probeerde hij om op school te geraken en vooruit te geraken in het leven. Sinds februari is zijn situatie gestabiliseerd, hetgeen een enorm effect heeft op zijn schooltraject en gezondheid. Hij zorgt voor een goede sfeer en iedereen is tevreden over zijn inzet. Wanneer hij hem tijdens de pauzemomenten ziet, gedraagt verzoeker zich volgens zijn leerlingen-begeleider als een doorsnee westerse jongen. Een ander leerkracht benadrukt in een brief van 14 mei 2024 de vriendelijkheid van verzoeker, zijn openheid en luisterend oor en empathie jegens zijn medemens, hetgeen hem zeer geliefd maakt. Deze leerkracht geeft ook aan dat verzoeker zijn gedachten en gevoelens durft te delen en dat hij in moeilijke omstandigheden respectvol, eerlijk en oprecht blijft.

De trajectbegeleider van vzw Oranjehuis zet in een brief van 12 mei 2024 uiteen dat de vzw binnen haar werking een project heeft, genaamd Future Proof, waar wordt gewerkt met jongeren in een precaire verblijfssituatie, gedurende één jaar en vanuit het principe van *housing first*. Binnen de begeleiding worden dan levensdomeinen en toekomstperspectieven besproken (zoals terugkeer naar het land van herkomst, doorreizen, legaal of illegaal verblijf). Verzoeker is in februari 2024 in dit project gestapt, stond meteen open voor begeleiding, gaat actief aan de slag met zichzelf en geeft aan waar hij ondersteuning kan gebruiken. Hoewel verzoeker dakloos was, slaagde hij er toch in naar school te gaan, hetgeen hij heel belangrijk vindt omdat hij wil leren om later een job uit te oefenen. Ten slotte is er nog een ongedateerde brief van een leeftijdsgenoot die al het voorgaande bevestigt.

Bij zijn tweede aanvullende nota voegt verzoeker ook een link naar een Youtube-filmpje dat werd gemaakt in het kader van de campagne van Welzijnszorg naar aanleiding van de Prijs Armoede Uitsluiten. Verzoeker verschijnt goed zichtbaar in dit filmpje dat handelt over zijn onstabiele woonsituatie en waarin hij in vlot Nederlands getuigt over zijn dakloosheid en het feit dat hij buiten in parken sliep in de winter. Hij vertegenwoordigt de vzw Oranjehuis die voor deze prijs was genomineerd, via het project Back on Track. Verzoeker is ook terug te zien op de website Onstabiele woonsituatie | Armoede Uitsluiten, en stelt dat de campagne ook op sociale media loopt via facebook en instagram, waarvan hij screenshots toevoegt. Ten slotte voegt verzoeker ook een poster toe van deze campagne waarop hij staat afgebeeld en waaruit duidelijk blijkt dat hij één van de uithangborden van hun campagne was.

In de tweede aanvullende nota en ter terechtzitting argumenteert verzoeker dat hij wordt begeleid door de vzw Oranjehuis en via deze vzw het gezicht is geworden van een lopende campagne van Welzijnszorg, wat maakt dat hij momenteel *“overal zichtbaar”* is.

Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij al vele jaren in België doorbracht en dus ruim de tijd heeft gehad om zich aan te passen aan het leven alhier. Bij terugkeer naar Afghanistan zal hij niet meer naar school kunnen gaan; bovendien is er nu in Afghanistan een streng regime van kracht waaronder hij niet meer zou kunnen leven aangezien hij in België is toegekomen als minderjarige, zodat hij bij terugkeer *“honderd procent zeker”* geen leven meer zou hebben. Verzoeker benadrukt de vrijheid die hij in België heeft leren kennen, zowel op het vlak van onderwijs en tewerkstelling als in zijn sociaal leven. Hij gaat hier naar school, bezoekt de gym, speelt volleybal met vrienden en heeft zich ingeschreven voor bokstrainingen. Hij heeft zowel Belgische als Afghaanse vrienden.

13. Uit het geheel van de voormelde verklaringen en voorliggende documenten blijkt dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, onderwijs volgt, hier gewerkt heeft, een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België, zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving, werd

blootgesteld aan diversiteit en sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige gedurende al die tijd onmiskenbaar is ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid.

Zo uit verzoekers scholing, werkervaring en activiteiten in België als dusdanig niet kan worden besloten dat hij daadwerkelijk is verwesterd, moet wel worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onvermijdelijk werd en wordt geconfronteerd met een Europese manier van leven alsook met gedragingen en opvattingen die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit alles vond en vindt plaats tijdens zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige en adolescent, een cruciale levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen immers een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit in casu voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zoals zijn OKAN-traject en zijn opleiding in carrosserie, zijn eerdere tewerkstellingen, zijn vrijetijdsbesteding, zijn dagelijkse contacten met (Belgische) leeftijdsgenoten, diverse sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Bovendien moet rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker school heeft gelopen in het Westerse onderwijssysteem dat onder vuur is komen te liggen in Afghanistan. Er kan hierbij geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat verzoeker zich heeft gedistantieerd van zijn landgenoten tijdens zijn loopbaan en dit om zijn evolutie en integratie in de Belgische samenleving alsook het leren spreken van het Nederlands te bevorderen.

Wegens op zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving. Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit alles een impact heeft op zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige, adolescent en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt. Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving is het ook niet uitgesloten dat hij zich onbewust 'westerse'/Europese gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Dit alles kan in belangrijke mate het risico vergroten dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als verwesterd, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden.

Verzoeker zal in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact komen met de taliban en worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. In deze wordt niet betwist dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Haji Amanullah in het district Chardarah van de provincie Kunduz. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat in de provincie Kunduz ook de ISKP (Islamic State Khorasan Province) aanwezig is, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA "*Afghanistan: security situation*", augustus 2022, p. 148-150).

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn nog steeds jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen en gedragingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt. Het is voorts ook niet onwaarschijnlijk dat verzoeker, die in juli/augustus 2020 als vijftienjarige uit Afghanistan is vertrokken en dus voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, te meer hij hiermee niet vertrouwd is. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat er in Afghanistan een streng regime van kracht is waaronder hij niet meer zou kunnen leven aangezien hij in België is toegekomen als minderjarige. Dat verzoeker afkomstig is uit een dorp in de provincie Kunduz waar ook de taliban actief waren, doet hierover niet anders denken. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Ze weerspiegelen dan ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de strikte ideologie van de taliban en de daaruit volgende zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door hen zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Zoals verzoeker terecht aangeeft ter terechtzitting, heeft hij hier geen recente ervaring mee. Zijn onvertrouwdheid klemmt des te meer gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van de regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de

lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst en verhoogt wederom bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze huidige realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Er wordt ook nog benadrukt dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dus makkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 63-65).

Ten slotte wordt hier nog benadrukt dat verzoeker als één van de gezichten van een lopende campagne van Welzijnszorg, goed zichtbaar is, zowel in de publieke ruimte als op sociale media, hetgeen risico bij terugkeer verder verhoogt.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Gelet op zijn vertrek uit zijn dorp op vijftienjarige leeftijd, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds juli/augustus 2020, zijn verblijf in België als niet-begeleide minder-jarige sinds februari 2021 en zijn sociale ontwikkeling in Europa tijdens cruciale en vormende jaren, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van zijn familiaal en sociaal netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst bij terugkeer, door de taliban dan wel door zijn lokale gemeenschap zal worden gepercipieerd als een persoon die verwesterd is, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden, of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Bovendien kan ook niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa.

Het voorgaande in acht genomen, wijzigt de Raad derhalve zijn standpunt van de beschikking. In het licht van het geheel van alle elementen met betrekking tot de specifieke, concrete en persoonlijke situatie van de verzoekende partij, is de Raad van oordeel dat in casu heden wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie en dat hij in het kader van een ex nunc onderzoek op basis van de elementen die heden voorliggen een positieve beslissing kan nemen over de vluchtelingenstatus (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, pt. 66).

In vergelijking met het arrest nr. 289 144 van 23 mei 2023, uitgesproken in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, ligt er nu nieuwe, geactualiseerde landeninformatie voor waaruit blijkt dat de taliban een zuivering van de Afghaanse samenleving nastreven en het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

Verder moet rekening worden gehouden met nieuwe rechtspraak van het Hof van Justitie, die dateert van na het voormeld arrest en die de uitlegging van onder meer de vervolgingsgronden ‘politieke overtuiging’ en ‘specifieke sociale groep’ nader invult, hetgeen een weerslag heeft op de beoordeling van verzoekers tweede beschermingsverzoek.

Ten slotte blijkt ook dat niet alleen verzoekers persoonlijke situatie sinds voormeld arrest nr. 289 114 is geëvolueerd maar dat hij heden aan de hand van de stukken bijgebracht bij aanvullende nota’s en zijn verklaringen ter terechtzitting een beter zicht biedt op de concrete invulling van zijn verblijf en levensomstandigheden in België sinds zijn aankomst, waardoor de Raad heden over meer elementen beschikt dan ten tijde van het voormeld arrest 289 114. Er wordt aan herinnerd dat nieuwe elementen niet enkel elementen of bevindingen omvatten die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, maar ook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen, quod in casu (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44).

Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

De Raad neemt in deze verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan voor de machtsovername door de taliban, zijn individuele omstandigheden, zijn verblijf in België, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, zijn verklaringen ter terechtzitting en de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime in aanmerking. In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, rekening houdend met de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toege-schreven politieke overtuiging.

Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toege-schreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bijgetreden, met name dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

14. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend en ter zitting afwezig was zodat zij geen argumenten of bezwaren heeft geformuleerd met betrekking tot verzoekers aanvullende nota's, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES